

Arrest

**nr. 138 755 van 18 februari 2015
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van het besluit van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 september 2012 houdende de terugwijzing.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Mr. J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 februari 2002 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 3 juli 2002 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk werd verklaard.

1.3. Op 18 augustus 2002 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.4. Op 16 november 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met een beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. De verzoekende partij werd vrijgesteld op 18 januari 2008.

1.5. Op 15 maart 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.6. Op 16 februari 2009 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.5. onontvankelijk wordt verklaard.

1.7. Op 15 juni 2009 veroordeelt de correctionele rechtbank van Antwerpen de verzoekende partij tot een gevangenisstraf van twintig maanden met uitstel van vijf jaar, uitgezonderd negen maanden effectief, wegens een inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

1.8. Op 7 juli 2009 neemt de gemachtigde van de Minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens.

1.9. Op 31 juli 2009 wordt de verzoekende partij in vrijheid gesteld.

1.10. Op 25 oktober 2009 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

1.11. Op 6 november 2009 dient de verzoekende partij een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

1.12. Op 6 januari 2010 wordt de verzoekende partij in vrijheid gesteld.

1.13. Op 9 juni 2010 wordt de verzoekende partij gemachtigd tot onbeperkt verblijf.

1.14. Op 30 november 2011 veroordeelt de correctionele rechtbank van Antwerpen de verzoekende partij tot een definitief geworden gevangenisstraf van achttien maanden wegens inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

1.15. Op 9 maart 2012 legt het Hof van Beroep te Antwerpen aan de verzoekende partij een bijkomende straf op van twaalf maanden in staat van bijzondere herhaling voor deze feiten.

1.16. Bij ministerieel besluit van 21 september 2012 wordt de verzoekende partij gelast om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van tien jaar. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt.

“Gelet op de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, inzonderheid op het artikel 20, gewijzigd bij de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de hierna nader bepaalde vreemdeling onderdaan is van Tunesië;

Overwegende dat betrokkene op 28 februari 2002 een verzoek tot machtiging van verblijf heeft ingediend in het kader van artikel 9,3 van de wet van 15 december 1980 en dat deze aanvraag op 3 juli 2002 onontvankelijk werd verklaard, beslissing hem betekend op 18 augustus 2002;

Overwegende dat betrokkene op 15 maart 2008 een tweede verzoek tot machtiging van verblijf heeft ingediend in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en dat deze aanvraag op 16 februari 2009 onontvankelijk werd verklaard, beslissing hem betekend;

Overwegende dat betrokkene op 18 november 2009 een derde verzoek tot machtiging van verblijf heeft ingediend in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 en dat hij op 9 juni 2010 werd gemachtigd tot onbeperkt verblijf;

Overwegende dat hij zich tussen 16 oktober 2008 en 10 januari 2009 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cannabis, cocaïne en heroïne, feit waarvoor hij op 15 juni 2009 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 20 maanden met uitstel van 5 jaar, uitgezonderd 9 maanden effectief;

Overwegende dat hij zich tussen 7 augustus 2010 en 9 augustus 2011 schuldig heeft gemaakt, aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cocaïne, feit waarvoor hij op 30 november 2011 werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden;

Overwegende dat hij zich tussen 9 augustus 2009 en 26 september 2009 schuldig heeft gemaakt, als dader of mededader, aan verdovende middelen te hebben in bezit gehad, verkocht of te koop gesteld, afgeleverd of aangeschaft, namelijk cannabis, cocaïne en heroïne, het misdrijf een daad zijnde van deelneming aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in staat van bijzondere herhaling, feit waarvoor hij op 9 maart 2012 werd veroordeeld tot een definitief geworden bijkomende gevangenisstraf van 12 maanden;

Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;

Overwegende dat het winstgevende en herhaaldelijke karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoont van een nieuwe schending van de openbare orde;

BESLUIT

Artikel 1.-S.T. (...), geboren te Tunis op 1 februari 1965, alias S.T. (...), geboren op 1 februari 1965, wordt teruggewezen.

Hij wordt gelast het grondgebied van het Rijk te verlaten, met verbod er gedurende tien jaar terug te keren, op straffe van het bepaalde bij artikel 76 van de wet van 15 december 1980, behoudens bijzondere machtiging van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Artikel 2.- Dit besluit beïnvloedt op generlei wijze een eventuele beslissing inzake de voorlopige invrijheidstelling.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

De verzoekende partij heeft op 10 oktober 2012 twee verzoekschriften ingediend met name een verzoekschrift waarbij hij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing vordert en een verzoekschrift waarbij hij de nietigverklaring van de bestreden beslissing vordert. Overeenkomstig artikel 39/82, §3 van de vreemdelingenwet moeten behoudens in het geval van uiterst dringende noodzakelijkheid, zowel de vordering tot schorsing als het beroep tot nietigverklaring in één en dezelfde akte worden ingesteld. De vordering tot schorsing van de verzoekende partij werd aldus niet op een correcte wijze ingediend en is kennelijk onontvankelijk, zodat enkel het beroep tot nietigverklaring van de verzoekende partij zal worden behandeld.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van artikel 20 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, alsook van de formele motiveringsplicht zoals vastgelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheidsverplichting, de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen. De verzoekende partij voert voorts ook de schending aan van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij zet haar middel als volgt uiteen:

“Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich expliciet baseert op artikel 20 van de vreemdelingenwet welk stelt dat de in het Rijk gevestigde vreemdeling, of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet zoals verzoeker, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, bij ministerieel besluit de toegang tót het grondgebied kan worden geweigerd.

Terwijl artikel 20 van de vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling die langdurig verblijf heeft verkregen, slechts kan worden uitgezet, nadat advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen werd geconsulteerd, wat door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie werd nagelaten.

Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie oordeelde dat uit feiten blijkt dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad en dat het winstgevende en herhaaldelijke karakter van het misdadig gedrag van betrokkenen een ernstig en actueel risico aantoont van een nieuwe schending van de openbare orde

Terwijl de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie enkel verwijst naar veroordelingen, doch in casu geen enkel daadwerkelijk argument naar voren brengt waarom verzoeker een ernstig gevaar zou opleveren voor de openbare orde.

Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geen enkele termijn bepaalde om het grondgebied te verlaten

Terwijl de artikel 74/14 van de vreemdelingenwet voorschrijft dat verzoeker een termijn van 30 dagen bepaalt dat de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten bepaalt waarbij voor de onderdaan van een derde land die niet gemachtigd is om langer dan 3 maanden in het rijk te verblijven, de wetgever de mogelijkheid voorziet dat deze termijn varieert van 7 tot 30 dagen;

Dat enerzijds dit artikel niet van toepassing is op verzoeker en ondergeschikt, mocht het wel toepasselijk zijn op verzoeker, de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geen enkele motivering geeft waarom van de termijn van 30 dagen werd afgeweken;

Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geen enkele motivatie aanbracht, waarom zij de termijn waarbij verzoeker niet mag terugkeren, bepaalt op 10 jaar

Terwijl de beslissing om verzoeker niet toe te laten tot het grondgebied een aparte beslissing vormt, naast de beslissing tot het verlaten van het grondgebied;

Dat deze beslissing dan ook dient gemotiveerd te worden, daar waar ze hierover niet uitweidt en dus de wet op de motivering van bestuurshandelingen, alsook de vreemdelingenwet schendt;

Toelichting bij de middelen :

2.1 Schending van artikel 20 van de vreemdelingenwet en schending van de wet op de motivering van bestuurshandelingen

De wet is duidelijk. Van zodra de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie wenst te besluiten om verzoeker de toegang tót het grondgebied te laten verlaten, dient, gelet op zijn onbeperkt verblijf, advies te worden ingewonnen door de Commissie van advies voor vreemdelingen.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft deze verplichting naast zich neergelegd, zodat het ministerieel besluit absoluut nietig is.

Niet enkel zijn artikelen 2 en 3 van de wet op de motivering van bestuurshandelingen geschonden, ook de vreemdelingenwet zelf.

Het is apert dat dit advies een op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste is, welke noodzakelijk is om de minister toe te laten zich ervan te vergewissen dat verzoeker weldegelijk een gevaar uitmaakt voor de openbare orde.

Internationale verdragen vereisen immers een bijzondere motivering van een dergelijke beslissing en de loutere verwijzing naar verscheidene vonnissen, zonder verder in te gaan om de onderliggende problematieken, gevoeligheden en verzachtende omstandigheden, schraagt immers een dergelijk verregaande beslissing niet.

2.2 Schending van de materiële motiveringsplicht - schending van de beginselen van behoorlijk bestuur *Zoals aangestipt, verwijst de minister zonder meer naar de tussengekomen vonnissen van de correctionele rechtbank te Antwerpen.*

De eerste veroordeling betrof een hoeveelheid cocaïne die men aantrof in zijn appartement. Verzoeker wast ten tijde van het vinden van de cocaïne illegaal in België en deelde zijn verblijfplaats met een partner die ook prostituee was en bovendien verslaafd.

Tegelijk betaalde deze dame de huur van het appartement, welke verzoeker immers moeilijk betaald kreeg, gelet op zijn precair statuut.

Verzoeker benadrukt dat er nooit enig geweld is gebruikt, noch dat er enorme hoeveelheden cocaïne zijn aangetroffen.

De tweede veroordeling is eenzelfde vergrijp, waarbij hij al weliswaar geregulariseerd was, doch zich nog in hetzelfde milieu ophield. Gebrek aan middelen om zich terdege te laten

bijstaan door een raadsman maakten dat deze veroordeling niet werd opgeslorpt door de eerste.

Ook op de derde veroordeling valt aan te merken dat hij niet met enige hoeveelheid aan cocaïne werd aangetroffen, doch door anderen als verkoper werd aangemerkt, wat door verzoeker werd betwist. Desalniettemin herhaalt verzoeker dat het geen geweldsdelicten betroffen en dat het z.i. de wet van Murphy was die hem trof.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat verzoeker, zoals erkend door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie al meer dan 10 jaar in België verblijft en hij gedurende de eerste acht jaar geen enkele veroordeling opliep;

Hij slaagde er ondanks zijn precair statuut zelfs in om niet in een geseponneerd dossier op te duiken.

Ten gronde betwist verzoeker dus de vaststelling van de minister dat hij een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde en veiligheid.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie toont dit in concreto immers niet aan zodat de beslissing alleszins de materiële motiveringsverplichting schendt.

2.3 Schending Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

Vooreerst wenst verzoeker aan te stippen dat in §2 van gesteld artikel wordt voorzien dat om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, de onderdaan van een derde land kan worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen, als

1° er een risico op onderduiken bestaat

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd,

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tót verwijdering gevolg heeft gegeven

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In bovenvermelde gevallen kan de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen bepalen ofwel zelfs geen enkele termijn.

Verzoeker is echter geen vreemdeling is die niet gemachtigd is tot een verblijf van 3 of minder maanden, maar een onbeperkt verblijf geniet, zoals nochtans vereist in §1 van gesteld artikel

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie past bijgevolg door het niet toekennen van een termijn, de wet niet toe zoals hij door de wetgever werd opgesteld. Enkel vreemdelingen die niet gemachtigd zijn tot een verblijf van meer dan 3 maanden vallen onder toepassing van deze mogelijke verkorting van termijn.

De uitzondering om de termijn te verkorten tot minder dan 30 dagen kan immers enkel genomen worden ten op zichte van derdelanders die niet gemachtigd zijn om permanent te verblijven op het grondgebied, in tegenstelling tot verzoeker.

Daarenboven voorziet § 3 van gemeld artikel in bovenstaande uitzonderingen, waarbij afgeweken kan worden van de termijn van 30 dagen.

Mocht geoordeeld worden dat de verkorting van termijn mogelijk is voor alle derdelanders, inclusief deze die een machtiging tot onbeperkt verblijf verkregen (quod non) zoals verzoeker, dan nog dient vastgesteld te worden dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geen enkele motivering geeft voor het afwijken van de gemelde termijn.

Het afwijken van de termijn dient gemotiveerd te worden en dat het gebrek aan motivatie dan ook gelijk staat aan geen motivatie en de beslissing dan ook nietig is. Niet enkel is er geen formele, er is evenmin een materiële motivering, zodat de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen evident wordt geschonden.”

Vooreerst merkt de Raad op dat waar de verzoekende partij in haar middel aanvoert als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur ‘de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen’, zij de reeds aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht voor ogen lijkt te houden.

4.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

4.3. Artikel 20 van de vreemdelingenwet, zoals van kracht ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21 kan de Minister de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. In de gevallen waarbij krachtens een internationaal verdrag een dergelijke maatregel slechts mag genomen worden nadat de vreemdeling gehoord werd, mag de terugwijzing slechts bevolen worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. De

Koning bepaalt de overige gevallen waarin de terugwijzing slechts bevolen mag worden na advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen bij een in de Ministerraad overlegd besluit.

Onverminderd artikel 21, §§ 1 en 2, kan de in het Rijk gevestigde vreemdeling of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, door de Koning uitgezet worden na advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen. Indien de maatregel gegrond is op de politieke activiteit van deze vreemdeling, moet over het uitzettingsbesluit in de Ministerraad beraadslaagd worden.

De terugwijzings- en de uitzettingsbesluiten moeten uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling. Hem mag geen verwijt gemaakt worden van het gebruik dat hij overeenkomstig de wet gemaakt heeft van de vrijheid van meningsuiting of van deze van vreedzame vergadering of van vereniging.”

4.4. In zoverre de verzoekende partij de mening is toegedaan dat het voormelde artikel voorziet dat een vreemdeling die langdurig verblijf heeft verkregen, slechts kan worden uitgezet, nadat een advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen werd geconsulteerd, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij uitgaat van een ‘gemengde’ lezing van het eerste en tweede lid van artikel 20 van de vreemdelingenwet. Immers stelt de verzoekende partij dat de staatssecretaris zich expliciet baseert op artikel 20 van de vreemdelingenwet welk stelt dat de in het Rijk gevestigde vreemdeling, of de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet, zoals zichzelf, wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land ernstig heeft geschaad, bij ministerieel besluit de toegang tot het grondgebied wordt geweigerd.

De Raad wijst er op dat het eerste lid van (oud) artikel 20 van de vreemdelingenwet de ministeriële besluiten tot terugwijzing betreft. Dit lid van (oud) artikel 20 van de vreemdelingenwet is van toepassing op vreemdelingen die niet in het Rijk gevestigd zijn. Het tweede lid van voormeld artikel heeft betrekking op de koninklijke besluiten tot uitzetting en is van toepassing op vreemdelingen die in het Rijk gevestigd zijn of het statuut langdurig ingezetene genieten.

De verzoekende partij werd gemachtigd tot onbeperkt verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wordt door de verzoekende partij bevestigd in zijn feitenuiteenzetting. Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij de vestiging of het statuut van langdurig ingezetene overeenkomstig ‘Hoofdstuk 4. Vestiging’ van de vreemdelingenwet zou hebben aangevraagd en zou verkregen hebben. Aldus kan de verzoekende partij niet beschouwd worden als gevestigde vreemdeling of vreemdeling die het statuut van langdurig ingezetene geniet. Derhalve is, zoals ook blijkt uit het feit dat ten aanzien van de verzoekende partij een ministerieel besluit tot terugwijzing en geen koninklijk besluit tot uitzetting werd genomen, artikel 20, eerste lid van de vreemdelingenwet van toepassing.

In artikel 20, eerste lid van de vreemdelingenwet kan geenszins in alle gevallen een verplichting tot een voorafgaand advies van de Commissie van advies voor vreemdelingen gelezen worden. De verzoekende partij kan dan ook geenszins ernstig voorhouden dat van zodra de staatssecretaris besluit om haar de toegang om het grondgebied te laten verlaten, gelet op haar onbeperkt verblijf, advies dient ingewonnen te worden door de Commissie van advies voor vreemdelingen noch dat dit advies een op straffe van nietigheid voorgeschreven vormvereiste is, welke noodzakelijk is om de minister toe te laten zich ervan te vergewissen dat zij weldegelijk een gevaar uitmaakt voor de openbare orde. De verzoekende partij maakt voorts geenszins aannemelijk dat zij zich in het geval zou bevinden dat een voorafgaand advies wel degelijk verplicht is.

In zoverre de verzoekende partij stelt dat internationale verdragen een bijzondere motivering van een dergelijke beslissing vereisen en dat een loutere verwijzing naar verscheidene vonnissen, zonder verder in te gaan op de onderliggende problematieken, gevoeligheden en verzachtende omstandigheden, een dergelijk verregaande beslissing niet schraagt, laat de verzoekende partij na te verduidelijken welke

internationale verdragen deze bijzondere motiveringsplicht opleggen. Het komt niet aan de Raad toe om uit het betoog te distilleren op welke internationale verdragen de verzoekende partij doelt.

4.5. In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat de staatssecretaris geen enkele motivering aanbracht waarom zij de termijn waarbij zij niet mag terugkeren, bepaalt op tien jaar, wijst de Raad op artikel 26 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De terugwijzing- of uitzettingsbesluiten leggen verbod op gedurende tien jaar het Rijk binnen te komen, tenzij ze opgeschort of ingetrokken worden.”

De verwerende partij beschikt derhalve niet over de bevoegdheid om een andere termijn te bepalen dan deze die door de wetgever werd voorzien. De verwerende partij diende aldus niet te motiveren waarom zij de termijn voor het verbod op binnenkomst in België op tien jaar bepaalt.

4.6. Een schending van artikel 20 van de vreemdelingenwet en van de formele motiveringsplicht worden niet aannemelijk gemaakt.

4.7. De Raad merkt op dat de verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.8. De verzoekende partij voert aan dat de staatssecretaris oordeelde dat uit de feiten blijkt dat zij door haar persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad en dat het winstgevend en herhaaldelijke karakter van het misdadig gedrag een ernstig en actueel risico aantoont van een nieuwe schending van de openbare orde, terwijl de staatssecretaris enkel verwijst naar veroordelingen, doch geen enkel daadwerkelijk argument naar voren brengt waarom zij een ernstig gevaar zou opleveren voor de openbare orde. Vervolgens bespreekt de verzoekende partij de feiten die geleid hebben tot haar veroordelingen en stelt dat de staatssecretaris erkent dat zij al meer dan tien jaar in België verblijft en gedurende de eerste acht jaar geen enkele veroordeling opliep alsook dat zij er zelfs in slaagde, ondanks haar precair statuut, om niet in een geseponneerd dossier op te duiken. Ten gronde betwist de verzoekende partij de vaststelling dat zij een gevaar voor de openbare orde zou uitmaken.

Zoals blijkt uit de bovenstaande bespreking, werd de verzoekende partij niet gemachtigd tot vestiging, noch verkreeg zij het statuut van langdurig ingezetene. In dit geval kan de minister *c.q.* staatssecretaris, onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag en in artikel 21, de vreemdeling, die niet in het Rijk gevestigd is, terugwijzen wanneer hij de openbare orde of de veiligheid van het land heeft geschaad of de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden zoals die door de wet zijn vastgesteld niet heeft nageleefd. Overeenkomstig het derde lid van artikel 20 van de vreemdelingenwet mag de terugwijzingsmaatregel enkel gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling. *In casu* wordt in het bestreden besluit weerhouden dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag de openbare orde heeft geschaad. Hierbij wordt duidelijk aangegeven op basis van welke door de verzoekende partij gepleegde strafrechtelijke feiten de verwerende partij tot dit besluit is gekomen. Hoewel de verzoekende partij een toelichting geeft bij de feiten die geleid hebben tot de strafrechtelijke veroordelingen, worden de in het besluit opgesomde veroordelingen door de verzoekende partij niet betwist. Het betreft het zich schuldig maken aan, tijdens verschillende periodes tussen 2008 en 2011, aan het in bezit hebben, verkopen of te koop stellen, afleveren of aanschaffen, als dader of mededader,

van verdovende middelen waarvoor zij op 15 juni 2009, 30 november 2011 en 9 maart 2012 werd veroordeeld tot respectievelijk een definitief geworden gevangenisstraf van 20 maanden, met uitstel van 5 jaar, uitgezonderd 9 maanden effectief; een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden en een definitief geworden bijkomende gevangenisstraf van 12 maanden. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan ook geenszins worden vastgesteld dat de verwerende partij enkel verwijst naar de veroordelingen. Er wordt duidelijk verwezen naar het persoonlijk gedrag (het in bezit hebben, verkopen of te koop stellen, afleveren of aanschaffen, als dader of mededader, van verdovende middelen) van de verzoekende partij om te besluiten dat zij de openbare orde heeft geschaad.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat *in casu* geen enkel daadwerkelijk argument naar voren wordt gebracht waarom zij een ernstig gevaar zou opleveren voor de openbare orde, stelt de Raad vast dat uit de lezing van artikel 20 van de vreemdelingenwet niet blijkt dat een ministerieel besluit tot terugwijzing slechts kan genomen worden indien de vreemdeling die geviseerd wordt door de maatregel een ernstig gevaar kan opleveren voor de openbare orde, maar dat het voldoende is dat deze de openbare orde heeft geschaad (*cf.* RvS 24 maart 2000, nr. 86.240 en RvS 13 januari 1991, nr. 84.661). Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij de openbare orde heeft geschaad. Gelet op het voorgaande is het betoog betreffende het geen gevaar uitmaken voor de openbare orde (gelet op de toedracht van de feiten waarvoor zij veroordeeld is, gelet op de jaren verblijf zonder veroordeling en gelet op het 'niet opduiken in een geseponneerd dossier') niet dienstig.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van de zorgvuldigheidsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

4.9. Artikel 74/14 van de vreemdelingenwet ressorteert onder de '*Titel IIIquater. Bepalingen van toepassing op de terugkeer van de onderdanen van derde landen die illegaal op het grondgebied verblijven*'. Gelet op het feit dat de verzoekende partij gemachtigd werd tot onbeperkt verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, kan zij zich niet dienstig op artikel 74/14 van de vreemdelingenwet beroepen, zoals zij zelf ook lijkt voor te houden (verzoekschrift p. 3: 'Dat enerzijds dit artikel niet van toepassing is op verzoeker (...)').

Voorts wijst de Raad er op dat de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota met opmerkingen dat de verzoekende partij zich onder de strafuitvoering bevond zodat zij niet bij machte was om de verzoekende partij een termijn op te leggen waarbinnen zij het grondgebied dient te verlaten. Voorts toont de verzoekende partij niet aan welk belang zij heeft bij het aanvoeren van de kritiek dat de bestreden beslissing geen termijn bevat waarbinnen zij het grondgebied dient te verlaten.

4.10. Het middel is ten slotte onontvankelijk voor zover de schending wordt opgeworpen van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk het redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, aangezien niet *in concreto* wordt uitgelegd op welke wijze de bestreden beslissing voormelde beginselen schendt. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

4.11. Het enig middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER